

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2015 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w sprawie **M. A. B.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, I. Z. i A.Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 maja 2014 r., sygn. akt X Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć oskarżycieli posiłkowych, I. Z. i

A. Z., kosztami sądowymi postępowania

kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 września 2013 r. (sygn. akt II K [...]) uniewinniono oskarżonego M. B. od zarzuconego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i 12 k.k.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 maja 2014 r. (sygn. akt X Ka [...]).

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację na niekorzyść M. B. wniósł pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, zarzucając przedmiotowemu

orzeczeniu:

I. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego tj. obrazę art. 286 § 1 k.k. przez jego niezastosowanie w sprawie i zaaprobowanie błędnego poglądu Sądu Rejonowego, iżby ustalone działanie oskarżonego nie wyczerpywało ustawowych znamion czynu zabronionego penalizowanego w tymże przepisie;

II. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 458 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez wydanie w sprawie wyroku bez zbadania całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania przed Sądem I instancji, w szczególności wobec nieprzekazania Sądowi Okręgowemu całości akt postępowania;

III. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez wadliwe uznanie, iż uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zostało sporządzone rzetelnie i poprzedzone zostało wnikliwą analizą materiału dowodowego, podczas gdy Sąd Odwoławczy nie dysponował dowodami w postaci dokumentów księgowych, a zatem nie mógł dokonać obiektywnej oceny czy postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy;

IV. obrazę przepisów prawa procesowego tj. obrazę art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez sporządzenie uzasadnienia wyroku przez Sąd Odwoławczy w sposób nieodpowiadający wymogom, przez nieodniesienie się do wszystkich istotnych faktów i dowodów zgromadzonych w sprawie mających znaczenie dla rozstrzygnięcia i nienależyte rozpoznanie podniesionych w apelacji zarzutów oraz nieustosunkowanie się do nich przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu skarżonego wyroku, co niewątpliwie miało, zdaniem skarżącego wpływ na treść wyroku.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art 535 § 3 k.p.k.

Zanim omówiona zostanie sama kasacja podkreślić wypada, że jest ona nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, przesłanki wniesienia, którego są dużo

bardziej restrykcyjnie ukształtowane, niż ma to miejsce w przypadku apelacji. Zgodnie, bowiem z przepisem art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. O rażącym naruszeniu prawa w znaczeniu tego przepisu można mówić tylko w odniesieniu do jego bardzo poważnego naruszenia, zbliżonego w swojej randze do bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

W ocenie Sądu Najwyższego kasacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jest sporządzona w sposób nieprzejrzysty, by nie powiedzieć niedbały. Uzasadnienie zarzutów jest nader lakoniczne i chaotyczne. Skarżący prezentuje w głównej mierze własny pogląd na zasady odpowiedzialności karnej za przestępstwo oszustwa, cytując judykaty, których odniesienie do konkretnej sprawy jest trudne. Nie próbuje nawet uzasadnić rażącego charakteru rzekomych błędów Sądu odwoławczego, ani tym bardziej wykazać, iż miały one istotny wpływ na finalne rozstrzygnięcie.

Skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu przede wszystkim wadliwą kontrolę apelacyjną przejawiającą się w nienależytym, zdaniem skarżącego rozważeniu części zarzutów apelacyjnych. Podnieść w tym miejscu należy, że wielokrotnie rekonstruowany przez Sąd Najwyższy standard kontroli apelacyjnej pozwala na stwierdzenie, że sąd odwoławczy nie musi niejako na nowo przedstawiać pełni argumentacji potwierdzającej ustalenia sądu I instancji, ale musi skoncentrować się na konkretnych zarzutach apelacji i odpowiedzieć w uzasadnieniu, dlaczego jedne uznał za uzasadnione, a inne nie.

Oczywiście stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest, od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać bardziej lub mniej rozbudowany wywód. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji. Na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego

wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046). W niniejszej sprawie Sąd dopełnił powyższego standardu. W uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego znajduje się odniesienie do stawianych w apelacji zarzutów w sposób adekwatny do sposobu ich sformułowania i umotywowania.

Zestawiając ponadto wyczerpujące uzasadnienie wyroku uniewinniającego sądu *a quo*, z pełnym akceptacji dla tego kierunku rozstrzygnięcia wyrokiem sądu *ad quem* uznać należy, że standard, o jakim mowa w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. został wypełniony. Brak usatysfakcjonowania skarżącego skalą rozważań w tym przedmiocie rozpatrywać należy jedynie w kontekście jego subiektywnej opinii.

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji.